

Tisztelt Ünnepi Ülés!
Kedves Vendégeink!
Nagyrabecsült Meghívott Kitüntetettjeink!

Szeretettel köszöntök mindenkit, aki elfogadva meghívásunkat, megtisztelte jelenlétével ünnepi képviselő-testületi ülésünket.

Engedjék meg, hogy megkülönböztetett tisztelettel köszöntsem a Képviselő-testület és egyúttal a város lakói nevében is testvértelepülésünk, Székelykeresztúr Város Tanácsának küldöttségét – élükön Köblös Domokos Alpolgármester Urat – akik a romániai Hargita megyéből jöttek el, hogy velünk együtt ünnepeljenek.

A székelyföldi magyar testvéreink jelenléte bizonyosága annak, hogy a magyarságnak, éljen bárhol is a világban, Szent István ünnepe az összetartozást, a nemzeti egységet jelenti.

Nagyrabecsüléssel köszöntöm azokat a köztisztviselőket, akik a „Dévaványáért” kitüntetéssel elismert díszpolgáraink és a mai napon kitüntetésre kerülő Árkus Péter és Somogyi-Tóth Dániel Urakat.

Tisztelettel köszöntöm partnereinket, a településünkön tevékenykedő egyházak, politikai pártok, a gazdasági szervezetek, vállalkozók, megyei és helyi önkormányzati intézmények, a Polgármesteri Hivatal vezetőit, képviselőit.

Tisztelt Ünneplők!

Augusztus 20.-a legnagyobb nemzeti ünnepünk, amikor első Szent királyunkra, Istvánra, az államalapítóra emlékezünk. Az ő elszántsága, kemény elkötelezettsége nélkül nem volna haza a magyarság számára itt a Kárpát-medencében, nekünk itt az Alföld közepén, a Nagykunság szélén, a Körösök és a Berettyó között.

Azt az államférfit ünnepeljük, aki ezer év távlatából is hiteles és időtálló törvényeket, államot alkotott, jövőt, a jövőben pedig reményt teremtett. Meglátta, hogy keletre már nincs visszaút, a Nyugat pedig – ha idegenek maradunk számára – elpusztít.

De ma ünnepeljük a jelent és a jövőt biztosító emberi munka gyümölcsét, létünk elengedhetetlen feltételét – az új kenyeret is, és ezen a napon ünnepeljük újkori állami létünk, demokráciánk alappillérét – alkotmányunkat is.

Ma augusztus 20-a van, és kötelességünk Istvánra, a királyra és az emberre, valamint Magyarország születésére emlékeznünk.

Vajon milyen volt államalapító királynak lenni?

A magyar közmondás úgy tartja, hogy: fapénzzel várat nem lehet építeni. És valóban: az árát mindennek meg kell fizetni. Áldozatvállalás nélkül nincs alapozás, nincs építés. István király fájdalmas, de elkerülhetetlen rendelkezések hosszú sorával rombolta a régit, és rakta az új alapokat. Ellenállás és szembeszegülés közepette érvényesítette akaratát. Hogy mi adta az erejét? A hite. De nemcsak az, hanem az értelme is. István király felismerte ugyanis, hogy a magyarság válaszút elé kerül, hogy egyetlen esélye a fennmaradásra, ha csatlakozik a keresztény, feudális Európához.

István király új rendjének egyik leginkább szembetűnő változása az volt, hogy megjelent az állami és egyházi adózás. A szabad magyarokat korábban ilyen kötelezettségek nem terhelték – ha szükség volt rá, akkor hadakoztak, vagyis a „vérükkel adóztak”. Az adó- és járadékfizetés olyan napi realitás volt, amely figyelmeztette őket az átalakulásokkal járó terhekre. Az új rend tehát a többség számára új, addig nem ismert kötöttségeket, kötelezettségeket is jelentett. És István számára népszerűtlenséget. De ő vállalta – ezöbök között ebben is rejlett nagysága, bölcsessége.

István király nagy érdeme volt az is, hogy a magyar állam megteremtését nem elszigetelt folyamatként vitte véghez. Úgy vezette be a vármegyerendszert, úgy állította fel a királyi tanácsot, úgy fogalmazta meg a törvényeket, hogy közben kitekintett Európára. Nem szolgai módon vette át a nyugati modelleket, hanem mintaként használta azokat.

És egyszer csak eljött az idő, amikor a Nyugati Európának tudomásul kellett vennie a magyar állam megszületését.

István királyra és a kezdetekre emlékeznünk azért fontos, mert ezek az emlékek nemzeti identitásunk részei. Ezek nélkül nincs önismeret és nincs önbecsülés: nélkülük nem tudjuk, hogy kik vagyunk, és nem tudjuk, hogy mennyit érünk. Ünnepeknünk pedig azért fontos, mert az ünnep megerősít és életben tart. István király műve ma is itt van velünk – ennek örülnünk lehet és kell.

Újra egy magyar közmondást idézve: *sok hangyának kell a kősziklán járni, míg út látszik rajta*. Elődeink, István nyomában járva, sok évszázadon keresztül, hangyaszorgalommal taposták ki nekünk az utat. Magyarország ma független, önálló ország, az út megvan tehát, a kérdés az hogy ezen az úton merre haladunk tovább!

A kérdés az, hogy tudatában vagyunk-e a felelősségünknek, és élünk-e a lehetőségeinkkel!

Én bízom magunkban, kedves Ünneplők, bízom az eredményeinkben, a sikereinkben. Abban, hogy reálisan tudjuk nézni és látni magunkat: nem kevesebbeknek és nem többeknek, mint akik vagyunk. Bízom benne, hogy el tudjuk kerülni a kisebbségi érzést és az ebből fakadó tehetetlenséget, valamint panaszkodást; és ugyanennyire bízom abban is, hogy meg tudjuk haladni a felsőbbségérzést is – a szomszédainkkal vagy éppen a nyugatiakkal szemben.

Kis ország vagyunk, nagy tehetségű és nagy szorgalmú emberekkel. Bízom benne, hogy képesek leszünk megmutatni tehetségünket a kultúrában, a művészetben, a tudományban, szorgalmunkat a munkában, és nem utolsósorban: ügyességünket a lehetőségek kihasználásában.

Európa ezer évvel ezelőtt már tudomást vett rólunk, a mi feladatunk most az, hogy továbbra is számoljon velünk.

Úgy kell őriznünk saját nemzeti kultúránkat, hogy közben állandóan kitekintünk: hogy törekszünk más nemzeti kultúrák megismerésére is. A kölcsönösségre. Meggyőződésem, hogy István király is erre *intene* ma bennünket.

Bölcs szigorúságával vajon mire intene még István király? Az előretekintésre biztosan. Mint ahogyan arra is, hogy a jövőnk ígétét ne légből épített várakban lássuk. Arra intene, hogy a jövőt magunkban lássuk: jól, biztosan megalapozott szavainkban és tetteinkben.

Kívánom, hogy így legyen!

Tisztelt Ünneplők!

Jövőt építő törekvésünkben van tehát mire építkeznünk. Arra kell figyelni, ami az államalapító örökségéből élet- és alkotóelemként hasznosítható, ami segíthet múltunkat és jelenünket a maga teljességében úgy megélni, hogy legyen erőnk célunkat a jövő horizontján kijelölve következetesen megvalósítani.

A cél felé haladva legyen elég megértésünk, türelmünk egymás iránt, soha fel nem adva elveinket, elképzeléseinket.

Ma és a jövőben is közös találkozási pontokat kell keresnünk, azokat, amelyek a falvak, városok, kistérségek és régiók lakóit együttműködő közösségé kovácsolják, összetartják. Ilyen módon kell a formálódó közös európai integráció feltételeinek megfelelni, ugyanakkor nemzeti sajátosságainkat, kulturális örökségünket megtartani.

A feladat nem könnyű és kísért a múltban, az elmúlt évszázadokban folyamatosan jelenlévő megosztottság is. Az, hogy a mostani átalakuló világunkban egyesek hatalmas vagyonokat „szereznek”, a társadalom többsége pedig – egyre keményebb munkafeltételek mellett is – máról-holnapra él, bizony nem segíti az együttgondolkodást. Bármennyire nehéz is a jelen, bármennyire megosztottak vagyunk is a tetteinkben, ma sincs más lehetőségünk, mint Szent István idejében, az Ő szellemében közös hazát kell építenünk és csak egy közös jövőben reménykedhetünk. Csak a többség összefogása adhat erőt, hogy végig tudjunk menni az egész nemzet számára végleges és az élethelytől független boldog jövőt biztosító összeurópai együttműködéshez vezető úton.

Tudnunk kell azt is, hogy a nemzet, az ország jövője az egyének, a családok, a települési közösségek életkörülményeinek, életminőségének az alakulásától függ. Tudnunk kell, hogy mindenkinek a maga területén a legjobb tudása és képessége szerint tenni kell a dolgát, csak akkor sikerülhet helyben egyénileg és közösségben egyaránt a boldogabb jövő megteremtése.

Tisztelt Ünneplők!

Elért eredményeink településszinten is kellő alapot adnak arra, hogy bizalommal tekintsünk városunk jövőjére. Az az alkotókészség, együttműködési képesség, ami az Önkormányzat Képviselő-testületét mindeddig jellemezte, záloga a további fejlődésünknek.

A mai ünnepi alkalommal is megköszönöm képviselőtársaim, a tisztségviselők, a hivatali dolgozók, intézményvezetők és munkatársaik, az együttműködő politikai, gazdasági, egyházi, társadalmi és civil szervezetek vezetőinek és munkatársainak városunk érdekében végzett munkáját. Kívánok mindenkinek állhatatos hitet, szellemi és fizikai erőt, együttműködési készséget, jó egészséget és személyes boldogságot.